Judi emma küssis immetellemisega: „Kuida ja wõid ühhe iggapäwase palwe-ramato pandiks panna! Kust ja siis tahhad luggeda, ni kaua kui ramatut polle so käes?“

Risti naene ütles: „Jah, eks olle kül halle luggo, agga minna ei wõi parrata: mul polle ennam muud asja pandiks panna ihho hinge tagga. Laste kisendamine kissub mo hinge rinnust wälja. Eile õhto heitsid keik neljakeste nuttes sõmatta magga-ma. Minno mees läks Saksamale linnast riet müma. Enne kui ta hinda taggasi toob, on wahhest lapsed jo nälja surma läinud. — Kulla emmake, wõtke ikka se kord ramat pandiks, ja andke mulle rahha selle wasto: lapsed surrewad!“

Judi emma küssis: „Paljuks tahhad laenata?“

Teine wasto: „Kui ma wõiksin ühhe hõbberubla sada, siis aiaksin ehk waest wist läbbi, senni kui mees kaubahinnaga koio tulleb.“

Judi lesk ütles: „Säh sulle kaks hõbbe-rubla, teine laenuks, teine Jummala pär-rast. Kui so mehhe kaup saab hästi korda läinud, eks ja siis to selle ühhe hõbberubla laenorahha ka ilma pandita jälle mo kätte. Agga palweramatut ei tohhi minna mitte pandiks wõtta, se olleks pat Jehowa ees, kes Pea kohhal on! — Wi omma ramat koio, ja loe sealt seest omma palweid!“

Nenda teggi üks Judi leskmaene, kes ennast omma mehhe surma järrel sest ülles-piddas, et ta intressi peale rahha wälja-laenas. —

Eesti-ma rahwa Kalender 1857 , lk. 24